

Въ двора беше тихо — пчелните кошери стихваха вече, наредени край високия зид като грамадни сиви костенурки. Зад къщата се чу гласът на Славейка:

— Чит, дяволо!

Тя запираше двете кози, които се бяха завърнали от паша.

Учителят изви по стълбите, спря се на салончето и влезе въ гостната. Остри спазми прорязаха тялото му. Ъглите на стаята бяха напластени съ мъка, която за момент го оплете въ невидимите си мрежи. Той се отпусна на канапето, сложи глава и притвори ресници. Искаше му се да бъде сам, съвсем сам въ дом и свят. За никого да не мисли и никой да не спомня за него. Да бъде сам и чужд и никого да не смушават сълзите на безутешната му горест.

Старият учител се изправи и вторачи поглед въ портрета на Драгомир, сложен на масата под голямото табло на покойната си майка. Две големи, кръгли очи — ореол на доброта и доблест. Буйни къдри изплитаха венец на волна младост, за която себеотрицанието беше неотменим човешки дълг. Тънките, едва уловими бръчки на челото излъчваха вярата на далечно прозрение. И сякаш по устните проиграваше нервния трепет, който придаваше убедителността на словото му.

— Сине мой . . . сине мой. Прав беше ти и разбирах те аз, но *не можех* да ти призная . . . Сега — свършено е вече . . .

Учителят се изправи, вгледа се, политна и се опря на масата. Очите му потъмняха и се съсредоточиха съ искреността и безразличието на пияница.

— Прав беше ти — мълвеше той — а аз бях баща и се страхувах да призная . . . Прости ми, сега